

ARPALIK KÖYLÜLERİNİN BİR KARIŞ TOPRAĞI YOK!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Pazartesi, 20 Şubat 2017 06:44 -

1967 yılının güneşi bir güz günüydü. Elmalar, armutlar dallarında olgunlaşmış, fındıklar toplanarak harman yerine taşınmıştı. Güneş, altın ışıklarını Karadeniz köylerinin üstüne eşitçe serpiştiriyordu. Ancak insanların sahip olduğu imkânlar hiç de eşit değildi. Tefecilik köylüleri kasıp kavuruyordu. Yolsuz, okulsuz köyler uygarlık nimetlerinden yararlanamıyordu. Öğretmeninde, gencinde, işçisinde olduğu gibi köylerde de bir uyanış başlamıştı. Fatsa'nın Yassitaş köyünde öğretemdim. Hukuk Fakültesini ikinci sınıfta bırakmış Ertan Sarıhan'la 1966 Ocak ayından başlayarak İleri Köy gazetesini çıkarmaya başlamıştık. Yılın sonlarında da köy kalkınması ve uyanışını Fatsalı toplumcu aydınların kurduğu Fatsa Köycülük Derneği altında sürdürmeye karar verdik.

Temmuz 1967'de Beyceli Köylülerinin Ordu'ya kadar yaptığı Yol Yürüyüşüyle toplumsal mücadelede cesaretimiz artmıştı. 11 Eylül günü Fatsa'da bütün Fatsa köylülerini davet ettiğimiz bir Yoksulluk Yürüyüşü yapmaya karar verdik. Köylüleri yürüyüşe çağıran bir bildiri bastırdık. Bazı arkadaşlar, bildiriye çeşitli köylerde dağıtmak üzere görev aldılar. Ertan'la ikimiz Elekçi Deresi havzasında bazı köylere uğrayarak kendi köyümüz Beyceli'ye çıktık. Köydeki duyurularımızı yaptıktan sonra ertesi günü yaklaşık bir saat ötedeki Arpalık köyüne gitmeye karar verdik.

Özellikle bu köye gitmek isteşimizin nedeni, halkının bir ağanın yarıcısı olmasıydı. Eski Fatsa-Korgan yolunun Abaz Tepesine çıkmadan, Kösebucağı köyüne bitişik bir yamaçta kurulmuş köyün halkı Alevi idi. Bu köyler hakkında bildiklerimiz, ara sıra bizim köye uğrayan Arpalıklıların fındık şıvgalarından ördükleri sele sepetleri mısırla değiştirmeleri idi. Alevi oldukları için onların kestiklerinin de yenmeyeceğine inanılırdı...

Derelerden, tepelerden, biçilme zamanı gelmekte olan mısır tarlalarından geçerek köye ulaşan yokuşu çıktık. Muhtarın evini sorduk. Muhtar (adlarını şimdi yeniden öğrendiğim) Yusuf Küçük ve eşi Gülüşan Hanım, evlerinin avlusunda otuyorlardı. Kendimizi tanıttık ve bu gece kedilerine konuk olmak istediğimizi söyledik. Bunu garip karşılamış olabilirlerdi. Fakat bize hissettirmediler. Sonucunda pek yabancı de sayılmazdık. Ben komşu köydenim, Ertan ise Fatsa'da herkesin tanıdığı ünlü bir davavekilinin oğluydu.

ORTAÇAĞ SİSTEMİ GİBİ

Akşam yemeğinden sonra köy hakkında bilgiler aldık. En önemli bilgi, 40-50haneli Arpalık'ta yalnız dört ailenin az miktarda toprağı olduğu idi. Onlarla birlikte bütün köylü, bitişik Kösebucağı'nda oturan Şuayip Efendi'nin yarıcıları idi. Mısırını ekip biçiyorlar, fındığını topluyorlar, odununu yapıp teslim ediyorlardı. Ortaçağ'da buna toprak köleliği anlamında "serflik" deniyordu. Türkiye'de özel mülkiyetin ilk geliştiğı yöre olan Karadeniz bölgesinde yoksul köylüler bir hayliydi ama böyle bir köye rastlamak mümkün değildi.

Sabahleyin bize çaylı bir kahvaltı ikram ettiler. Köylerde sabahları yemek yerine, kahvaltı kültürü yerleşmişti. Fakat bu köye henüz bu kültürün gelmediğı, çaydanlığın üzerindeki bir parmak kalınlığındaki tozdan belliydi. Bunlar benim için sorun olmazdı. Ertan için de sorun olmadı. Çünkü o bir eşraf çocuğı olduğu halde hayatını yoksullarla adamıştı ve onların koşullarını yadırgamazdı. Aksine bütün çabamız, bu koşulların iyileştirilmesi içindi.

İleri Köy gazetesinin o ay çıkan sayısının manşeti tam olarak aklımda: "ARPALIK KÖYLÜLERİNİN BİR KARIŞ TOPRAĞI YOK"

Birkaç gün sonra Fatsa'da yapılan Yoksulluk Yürüyüşü'ne Arpalık köyünden katılan herhalde olmadı. Niçin?

Bu yazıya başlamadan önce, İnternet'ten Arpalık köyü ile ilgili bilgilere ulaştım. Muhtarlığının dördüncü döneminde olan Hasan Kaçak'la uzun bir telefon görüşmesi yaptım. Köyün bugünkü durumu hakkında bilgi aldım. Muhtarın derslerle dolu anlattıkları, bu yazının kalan kısmına

ARPAK KÖYLÜLERİNİN BİR KARIŞ TOPRAĞI YOK!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Pazartesi, 20 Şubat 2017 06:44 -

sıymayacağı için bunları gelecek yazıya bırakıyorum.